

maatte her vige. Hun havde jo selv givet ham Anvisningen. Vilde man Maalet, maatte man ogsaa ville Midlet.

Han havde efter Tjenestefolkenes Bortgang paany nærmet sig Nanny. Idet han atter gav sig til at tale om Rom og om deres Afsked der, lagde han helt fortroligt en Haand op paa Sofa-ryggen bagved hende. Og nu gik det hende som hin Dag paa Køreturen over Janiculus: denne uventet dristige Tilnærmelse gjorde hende igen mindre sikker paa sig selv, og hun flyttede sig urolig paa Sædet.

Der var desuden noget i hans Blik, der vakte Erindringen om en Drøm, hun havde haft en Nat under Hjemrejsen fra Italien, . . . en af disse sære, uhyggelige, vellystfulde Drømme, hvoraf hun altid vaagnede med en forfærdelig Hovedpine. Hun havde et Par Dage forinden besøgt en zoologisk Have og været meget optaget af en stor, gulflammet Tiger. Denne kom nu krybende over Gulvet hen til hendes Seng og gav sig til at lege med hende og stryge sig kælent op ad hende med sin bløde Pels. Tilsidst lagde den sig med hele sin Vægt paa hendes Bryst; og pludselig genkendte hun i Dyrets Øjne Pers stirrende Blik . . .

„Kan De huske, at der faldt en Rose ud af Deres Buket, dengang Toget kørte?“ spurgte Per. „Jeg tog den op og gemte den, og jeg har den endnu.“

„Herregud! Den var saamænd ikke saa megen Stads værd.“

„Det kommer dog an paa. — Den faldt i al Fald fra to saa nydelige Hænder.“

Uden at vide det havde Per her sagt hende noget af det, hun allergernest hørte. Hendes Hænder var hendes saarbare Punkt. De var ganske vist paa ingen Maade uskønne; men hun havde dog vanskeligt ved at skjule for sig selv, at de var noget for korte i Fingrene.

„Jeg synes, De skulde gemme Deres Komplimenter til Jakobe,“ vedblev hun og skiftede atter Stilling under sine for-gæves Forsøg paa at undgaa hans stirrende Blik.

„Hvorfor det?“ spurgte han og stormede nu løs paa Lykke og Fromme. „Skulde det virkelig være en Forbrydelse at sige til en smuk Dame, at hun er smuk. Skulde jeg maaske lyve for